

Endrődi Bella János
válogatott versei
a másodlik kötet
után

holzfrel 80 g

6

Napimádó apró lelkesked

Narciszor és tulipánor
Szepélesik a kesti utat.
Ha reppelenként arra járor,
bontogatják szirmaitkat.

Napimádó apró lelkesked,
hogy repdesner a fény fele!
de elszaradni korai még!
csak a kesti enyhe szele

vegye szárnyára illatitok
és vigye tavasz-dicsőreteként
oda, hol fonyadt szirmaitok
szőnye majd egyszer szecseszt.

*

1994 apr. 2.

Figyelve a szavakra

Mint kit odaváptart, ott van
a sarokban mozdulatlan ...

méllo' csak sajnálatra.

A várótermet egyikén
magamba igy merülök én,
figyelve a szavakra,

a versre! mi képződik bennem,
hogy eláll a lélekzetem,
midőn a csendet hallgatom ...

Nem hallok és nem látok mást,
kötöttem a lötőt, futót,
azt sem, hogy fiityöl a vonatom!

* 1994 ápr. 4.

De te maradsz

Esik az eső, fúj a szél!
Igen időben miért jöttél?
Lennél inkább meleg szobádba,
mint nálam hidegben, átfázva.

Mit csináljunk? Ha meleg lenne
levethöz letűnőt meztelenre!
de így csak állunk dideregve,
ajkunk tűze kialszik rendre...

Esik az eső, fúj a szél!
Akár már el is mehetnél!
De te maradsz! mert a tűzet
örizni parancsolja szived!

* 1994 ápr. 4.

Bárkák bárkája

"Készíts magadnak bárkát, mert én
vizözönt bocsájtok a földre!"
szólt az Úr Noé-hoz hívván
őt és szüntig követelve...

igy is és így is! míg nem nyomban
a munkához nekilátott!
azt sem kérdezvén = hogyan?
hisz' nem látott ő még bárkátot.

Kérdezni sem volt már idő,
az eső zuhogni kezdett!
Sem anyag, sem szerszám elependő!
ám mégis csinálni kellett!

Idő, tudás és erő nélkül,
kezdte a munka...
Halad, szakaszosan készül,
növekedik egyre naponta.

És negyven napnál ellátással
tengeerré változott a határ!
De Noét állattal, ház népével
viszi a biztos Bírka már!

Bárkák birkája! Külömbet
készíteni nem is lehet!
Tudás igazságot nem tehet!
csak kényszerből születet igazt!

* * 1994 ápr. 6.

Sötét reppel

Olyan ez a reppel
mintha este volna!
Mint ahogy az ember
ébredésén is aludna.

Fény és árny határán
megreked az idő!
Áll megbénult lábán
Jelen és a jövő.

Egymásba szeretett
a nappal s az éjjel?
Kérem a szeleket,
küldje őket széjjel!

*
1994 ápr 13.

Cipelhetem

Másodszor leltározom,
én összeírom, ami nincs!
Nézik az évet kamatozva,
nérem már hitelem sincs!

Elment minden áron alul =
élni kellett és ruházkodni.
Jóléte ki meg nem tanul,
tanuljon meg imádkozni!

Én összeírom, ami nincs,
s mindazt ami lehetett volna.
Az ég felé, mert nehez e kincs!
cipelhetem most már botolva!
* 1984 ápr 21.

Teled volt kezdettől fogva

Nem lehet siettetni

Szintén nem késleltetni,

Meg kell mindennel égni

ha célhoz arat égni!

Akkor már nem kell várni,

akkor már nem kell kérni:

Nem lehet ellentételni,

nem lehet elcsenélteni!

Mert azzá muszáj válni,

minet is föle felni?

Nem lehet meglátogatni,

előle sem kitérni!

Teled volt kezdettől fogva,

nevét az arcodra írta,

krüvetett mindenholra,

s bírtad mert veled bírtá!

Kézét válladra tette,
veled az utat róta,
vált maga öregebbre
veled ez idő óta...

Kiállt mindig melletted,
benned talált értelmet!
mert tanult nem keveset
tőled verset, szerelmet!

Banátod, Istened volt
míg földed hajolt az égbolt
és vele végleg ez lesz
ha majd az égbe költöröl.

Akkor miként ő járod
ke ijfent a világot
s magad ~~mint tudd~~
mint ~~te~~ ő benned,
kell valahire lelned!

* 1954. ápr. 13.

Anyám nyelve

Hej, magyar nyelv! anyám nyelve!
nemcsak beszélt, de írott nyelv is...
Minden hozzám írt levele
írás libákkal volt tele!

Amde nezem mind libátlan
mert a sorok mögött láttam
hozzám beszélő anyámat!
Szavaiban öröm, bánat...

Ha valaki e libákat
kijávitatta volna vele,
már nem is az édesanyámat
lett volna az a levele!

Mert bár abban liba esett,
az ő lelke libátlan volt!
Erőtel volt ő jobb és szebb
annál ki mindent betanított!

Jerselmi én sem tanultam,
akad az országban sor líra...
Nézzétek el, ha botoltan
éstem költők soraiba.

Én mondom: nem lehet szépen
ha teher alatt botlik az ember!
A Golgotára keresztjével
Jézus is botladozva ment fel!

Én mondom: a rit szerediint
líráit is szeressük annaz!
talán az által válik nevéig
Szeretetre még méltóbban!

* 1994. é. 5. 14.

Kilenc gyönyörű ara

Szilva és cseresznye
kivirágoztak hamar.
Kertünkben tegnap óta
áll a menyasszonyi kar.

Fátylat szőtt rajuk a Hold
s árnyuk ~~szé~~ füre rajzolta.
Szenelmes szél udvarolt
nekik egész éjszaka!

A Nap első sugara
öket mekkoronázta!
Kilenc gyönyörű ara
így indult el a nászra...

Méhes raja zidril majd
rajuk, harmat ha felszáll...
Virágkehely nem marad
érintetlen akkor már!

* 1899. ápr. 22.

Hazatart mégis

Van ez ország Kelet-Európában
mely látszólag mint több más ország, olyan.
De atri ott él, hiszi hamarcjában,
ott valami különös mégis van!

Talán a nyelv? A megjelenés? Szemét?
Talán az idő' vontatott milása?
Költők, vagy szentek? kik tanították meg
azokat az embereket másra?

Szegény gazdagsk! elnyomott szabadok!
romlásban nemesek, jók és szépek!
Két néglét teneli össze mindig ott
egzellen egészé az a népet!

vagy ereszti el, míg csarját nem széled,
mely hazatart mégis! Hazatéved!

* 1994 ápr 25.

En vállaltam

En vállaltam a szerepet
mit rámbizott a föld s az ég,
mely szülő s testvérszeretet
jéjében vette kezdetét.

En vállaltam a szerepet
nem kérdezve, mi jön még?
azt sem, hogy miért kap seheret
az aki más ellen nem vét.

En vállaltam a szerepet
amit a Sors reám bízott,
volt úgy, hogy szárazkenyérrel
Sem kaptam küzdelmeimért!

En vállaltam a szerepet
viselve megpróbáltatást.
Utam külföldre vezetett,
vállaltam, mit telhettem mást!

Én vállaltam a szerepet,
hittem elrendeltékben ...
Hátrahajart még szerepek
megadva maguk! én nem!

Én vállaltam a szerepet
még ha bele is szakadok!
Ilyen kegyetlen szerelmet
másként nem viszonozhatok!

* 1994. június 23.

Élő lánc

Élő láncként érkezik el a mába
az apák s fiar egymáshoz
nyújtott keze!
úgyisintén az anya és a lánya
rég időkben ide eként érkeze!

Éoszázadok, szinte évezredek
láncra rezdül, kezem ha remeg!
Az ök mozgását fogja fel kezem
ha borzadva vagy ujjongva emlékezem.

Bár hogy is! üzenik, nem vagyok magam.
Mit érzek stesszek, tették már sokan!
Minden láncszem igyekszik, hogy adjon,
könyörögve, hogy meg ne szakadjon.

* 1994. ápr. 26.

Csodák

Isten tudja, ~~mit~~ lehetett,
hogy mecsodáltam az Éget,
még én a Földet s Embereket!
Mindent, amire nyitottam szemem!

És csodálatom nem hagyott alább.
Naponként jönnek ma is a csodák!
mit szemem s lelki-szemeim csak látnak,
felfogom értelmét a látványra!

De nem elég csak érteni a Léteket,
érezni kell minden Istenséget!
akkor is, ha ez lesz annál téged
Szerelemmel ez napon feléget!

Ha senki nem, így egyedül tudom,
hogy az élet, ez nap Misztérium!
mely titkokat árul el ama napon
melyben szívem s lelkem uerí adom!

* 1994. 12. 23.

Május hajnalon

Május hajnal. Még nem kelt fel a Nap
de jöttét tiszta, fényes Égbolt várja.
A környéken a sokféle madárhad
örömet hangosan kiabálja!

Növéset virágszirmokat és lombokat
már nem csak látni, szinte hallani!
amint a fák egymásba karolnak
mert vonzódásuk meg kell vallani!

A keleti fű is! Oly magasra szögött!
hajnalhasmat nevelgette szépen...
Ember azon többletét nem mehet
csak jó sulintós kasszával
kezében...

Májushajnal! már ez önmagában
hálaadás tenni embert elég lenne,
hogy szerelmét az éneklő madárral
Teremtőjének maga is elzengje!

- Én nem tudom, hogy miégett vagyok
a titkokat még fel nem foghatom...
de a lélek sejtései nagyok!
ez lelkesít e május hajnalon!

* 1994 május 2

Hölderlin és Scardanelli mégis együtt?

Mi történt veled az életed felén,
hogy magadból teljesen kivetkőzve
hagytad, hogy már azontúl veled
a démonok bolondot üzzenek?

Hát oka mindennek Diotima volt?
mert szereted, mert elhagott és meglélt?
Mit leintál, vált valóra nyomban =
halni hagytad már Hyperionban!

Jele haltál? Noha még 40 évet
tartogatott számodra az élet,
melyben te a neved is feledted =
Scardanelli verselt már lehedtet!

És olvasom e furcsa versedet...
nem az mitet tőled ismerem!
Jobbak? Ó jaj! az is meglélt!
csak, hol találom bennük lelvedet?

Avagy talán lélek már az epész!
mit nem érezhetett el a beteg ész?
tartván azt szorosán, míg kívül,
mert nem volt már senkije ezen kívül?

Hölderlin, Scardanelli mégis eggyek?
Teremtő ég! el már mit is higgyek?
Mit is az élet s a vers öntudatlan?
Igy döprengök ma reppel magamban...

* 1994 május 4.

Höldelein

Mily fájdalom látni, ha megtapasztalja
valami okból magát az ezén!
Sőt még a saját nevét is elhagyja
S mins számára ez a szó, hogy: én!

Jön-meg, tesz-vesz öntudatlanul.
Beszükül, mert felejt emlékezete.
Oda mi volt! és újat nem tanul...
Nincs folytatása, szintűg kezdete.

Mely állapot ez így lát az olyanok
kai mindenben példás volt egykoron?
Nincs mosolya, szemei nem ragyognak
csak részvétet lát minden oldalon.

Jersel ha is, az nem is az övé:
mintha más diktálna azt neki,
aki sola barátai közé
nem tartozott. Senti nem ismeri!

Mintha fontos közölni valója
lenne valamely évszakraól - távolok,
ég, föld, ember esik szoba ...
Két versszakos, keresztimes sorok.

"Alázattal" - mint kérő levél után,
s dátum és név = mindkettő kitalált!
Mintha léte előtt s halála után
jóval! irogatná le a gondolatát

annak, ki lehetett 37 éven át -
szerinte közel 300 évig!

torony-szobája ablakaiban lát =
Zöldül a táj, sárgul és fehérlik.

* 1994

Május 5

A titkok tudója
(Szabó Mária dédanyám emlékének)

Tudni azt, mit más még csak nem is sejt!
nagy teher az, ha nem szólhat róla!
Jönni látni, mi előtte ismert...
Előre sir a titkok tudója!

Előre örülni? Jaj, azt nem lehet
mert rossz a jót mindentör elnyomja!
alig, hogy örül, alig, hogy nevet
jön már ami örömet elrontja!

Nagy teher, előre tudni mindent,
még inkább, ha észre veszik mások,
& kikeérdeszik, ki is kerülik mert,
veszedelmesek a hallgatások!

Tudni azt, mit más még csak nem is sejt,
& tudni, hogy az elkerülhetetlen...
Nem is lehet kérni már az Istent,
tudni kell meggyűződni mindenben!

* 1994 május 6.

Miért múlik el a Szépség?

A jó Ég tudja, hogy minégett
küntatom a gyönyörűséget
mindenkor, minden dologban?
Mire jó az, ha rátalállok,
ha szót vele alig, hogy váltok,
bicsút kell venni lepottan?

Magamat ugyan itt e földön
érzelmileg miért kötöm
ahhoz, mi végül fölsebez?
Szívembe azt minégre zárom
ami talán még e nyáron
Számomra örökre elvesz?

Megmondója csak a jó Ég,
hogymiért múlik el a Szépség
s miért örökös a vágy utána?
Nincs tudomány, mi választ adna,
miért szerelmes valaki abba,
amit elveszt nemsohára?

* 1999 Május 8/25

Enyém a föld és az ég

„Seid gesegnet goldne
Kinderträume,
Ihr verbirgt des Lebens
Armut mir...“
(Hölderlin)

Tér és idő enyém már a múltban,
járhatom, mint kívánja kedvem,
mint mikor a pázsiton aludtam,
déli nap heven a kertben...

Enyém volt a föld és az ég fölöttem
s távlatokat pillanat alatt
ha kívántam általrepülhettem
sebesebben mint a madarak!

Amde oda mindig visszatértem =
anyám háza! apám kaszált a gyep!
Nap, Hold, Csillag enyém volt az Égen,
nem is adtam volna senkinek!

Boldog órák! Ebéd utáni álmok!
Képek miket a képzelet szöött!
Gondtalan vasárnap délutánok,
végtelennél tünő gyermekidők!

Tér és idő, anyém már a múltban,
járkálhatok bennük kedv szerint,
s mert képeret szőni megtanultam,
anyém a föld, szintűg az ég megint!

* 1954 május 10.

Megfőszönöm

Egyzer valaki azt kérdezte tőlem =
" János, ugye ti szegények voltatok? "
Máris várták erre a választ többen.
Tudtam szólnom kell, de mit is mondhatok?

És félig büszkén, félig szégyenkezve
kisvártatva rávágtam = igen!
Erre a dolog el is lett rendezve
mindenkiben, csak én bennem nem!

Mert felteszem én magamnak a kérdést
valahányszor rá gondolok azóta.
Szérv kivált bennem mindig olyan érzést,
mit foglalni nem is lehet szóba!

... Szegények voltunk? éhezünk, fázunk?
rongyosak voltunk? műveletlenek?
Egy sem igaz! Volt nekünk tisztaság házunk
hol megrálhatta nemegyszer idegenek!

Az astartali ima is elhangzott
minden nap, legalább kétszer nálunk!
Anyánk éjt-nap mosott, font, foltozott!
Írt, olvasott, dalolt a családjunk!

Nézzétek a régi fényképet!
Hát igen arca van a szépségnek?
Nem láttam sehol gazdagabb életet!
Szüleimet megköszönöm az Égnek!

* 1994 Május 14.

A felszentelt király

Aldott legyen az aki ad,
akkor is ha nem kéri erre.
Aldott, ki kérést meg nem tapad
& gondja van mindenne!

Aldott legyen, aki együtt érez
bajban a rászorulókkal,
kik tudják, olykor többet ér ez
mint eszény tele bankókkal.

Aldott legyen, ki maga is
elszenved, mi másorval faj!
és velük tud örülni! csakis
olyan lehet felszentelt király!

* 1994 május 18.

Lombsátorban

Nyílik a bodza megar arác,
illatosar az éjszakák.

A Telihold résegen jár,
issza a virágok szapát.

Isrom én is, lombsátorban
evickélve a mámorban.

Napjaim gondja oda már =
Éjfél ütött a toronyban.

A Telihold résegen jár.

Napjaim gondja oda már.

Atvirragtom az éjszakát.

Az eget meteor szeli át.

* 1994 május 25.

Jgy fogadtar a testvérek

Nem hiótund és nem is vártund,
de, hogyha már itt vagy,
gyere foglalj helyet nálunk
s ha kedved van, maradj!

Amint látod, nem érkeztek
fénycs palotába:
anyád, apád és öt testvér
élnék itt e házba'.

Két kistestvér nem is régen
minket már itt hagzott.
Ott vannak ők fenn az égen:
halovány csillagok!

Tán az ők helyükre jöttél?
Küldtek ők tán téged?
ide, hol zász és hideg tél
fest ily hideg képet?

Maradj köztünk! Előhozzuk
a már kihűlt bölsőt...
Meptisritjuk, megfoltozzuk
mit sok testvér kinőtt.

Befűtünk a kemencébe,
felnyarar a lángok!
Felvidül a család képe
minálunk, meglátod!

Jó süleink arcára is
a mosoly visszatér!
Boldogok ezután csakis
veled leszünk testvér!

Csár el ne menj, csár el ne hagyd
János, e családod!
Érezd otthon köztünk magad,
mint mi ide vágytunk!

* 1999 május 19.

Rüggzet fakaszt a napsugár is

Verset nem kell írni minden áron
csak amikor írni majd muszáj!
Mindegy, hogy 120 vagy csak 3
vers jön létre évnek fordultán.

Amde aki mindenbe szerelmes,
köbe, fába, emberbe, Istenbe!
annak ahhoz ideje kevés lesz
méltóképpen, hogy azt el is zengje!

Annak írnia kell minden áron!
Olvasója akár lesz, akár nem!
Rüggzet fakaszt a napsugár a fákon,
mely ha nem is kell, gyümölcsöt terem!

Jaj terem a vers is! Az a dolga
a költőnek egész egész életén,
hogy eldalolja vagy eldadogja
amit dikatól veri a Szerelmen!

A név

Mikor világra jöttél
mestelen diderepél,

Sirtál: mit tetted veled!?

Még jó ha betarastar
szüleid s neked adtar
egz becsületes nevet.

Ezenkiül más semmi!

Errel feridni s kelni
s menni, ha szolitanar:
iskolába is frontar!

Neved nejed igaz mondta
s barátid is, ha voltar.

Mindig ezen a neven

mordultál elevenen

s vitter nyugodni holtan...

Ezt vésték a fejfádra
melyen kirhadta válna
lettél olvaslatatlan.

* 1994 május 30.

Kibékülök gondjaimmal

Íráshoz ijfent kézenlétben
tartom a papírt és a tollat,
mert már hosszában-széltehen
árad a szív s a gondolat!

A vihar felhőket kavar
s esőtől sülyosar a lombok,
villámlik és csattog is hamar =
ne járasson vele bolondot!

Thendror mindentri retten
s kapaszkodna akármibe!
Engemet ez a vers ment meg:
A-rüs Eget varázrol ide!

És amikor elmúlt a vihar
s napsugárban csillog a táj,
kibékülök gondjaimmal:
Kész a vers. Semmi sem fáj.

* 1994 Június 7.

Virágok

Oh esendők mint az emberek.
Élni tudni már alig merék
fölöttük, mert szívszorogva látom,
ember sorsait mindegyik virágon.

Június közepe. Ilyen tájban
nyilván azok szeltekben - hosszabban,
Minden apró zugában a kertnek,
még a kövér közül is kibelnek.

Itt egy saigra, ott egy másik fejésre
bújik elő, virit a szemembe!
Egy gondol még a hervadásra,
illatozvár, nyilván egyre-másra!

Nem is tudnár arról... jajcsár én
jártam elődeik temetőjén!
- De erről most több szöve is essen!
Viráprás itt viráprást kövessen!
* 1934 Június 17.

Virágzó hársfa alatt

Ülök a hársfa alatt.

Fölöttem dörög az ég.

Elhalgatnak a madarak:
dalukat elfelejték.

Hársfavirág illatában

eszembe jut a régi liget =

Gyűlik a virág a zrakban
mit tednár szedepeter.

Ágról-ágra a magasságban

lendülök, játszva, könnyedén

Akkor is dörögött. Meritláb, sámban

vittem egy zrak virágot én ,,

Nap, cseppekben hull az eső,

amit sűrű jégverés követ!

Zörög a lomb, kopog a tető" =

elűzik az emlékeket!

* 1994 Jún. 27,

Halad az idő

Halad az idő. Az a dolga.
Nem is törődik velünk,
hogyan megélőzve, vagy botolva,
vonnarodón utána megzúrt.

Egyszer még is elhagy mindet,
végeset a végtelen.

Rám se néz, ha feléje intek,
halad, egy szót se mond nekem.

Én nem hiszem a beépítettnek!
-Töliünk ha nagyon messze jár,
előszedi emlékeinket =
nélküliünk útja oly sivár!

* 1994 Jún. 28.

Nagy érdem

Én mondom, már az is nagy Érdem,
élni e sátor közepében,
melhöz nekünk sejmén Nap ragyog,
éjjel meg Hold és Csillagok.

Mit sárgára a pirkadatot
s bíborra fest az alromyat,
melyen felhő esőt s havat szül,
később meg szivárvány fészül.

Én mondom, már az is nagy Érdem
élni itt éppen, epe-szögben
és tudni, hogy e sátor felett
az Úr megörzi lelkemet!

* 1994 Jún. 29.

Nem hiszek neki

Csendes a világ. Mire vár?
Nem hiszek neki soha már!

Fü se mozdul, lomb se lebben,
ne lássad nyugalmat ebben,
mert lám, messziről idehallik,
hogy valami készen, morajlik,
s elsem tellik egy óra fele,
itt van már a vihar szele!

Villámra villám! döroög az ég,
minthozza ez lenne a vég!

Felrapar az ár is recsen az ág,
hangos is dübös a világ!

Nem hiszek neki. Félóra múlva
csend van, mintha mi sem lett volna.

* 1994 Július 5

En nem kívántam

En nem kívántam soha gazdag lenni,
féltem, nem tudok bánni a javarral.
Elég volt ha volt inni meg enni,
tető felettem és szalma alattam.

En nem kívántam soha erős lenni,
féltem, nem tudok bánni az erőmmel.
Nem kívántam azokban kért tenni
ahik valamivel gyengébbet intélem.

En nem kívántam férfi lenni csupa
de lenni lélemben olykor asszony!
Olyan mint volt az én édesapám
mikor karjára vett első távazomon.

Nem kívántam híresnek se lenni,
féltem nem vagyok arra érdemes.
De szerettem volna olyan ember lenni
aki esendő, szepény, de nemes!

* 1994 Júl. 5

Parányi fényt figyel

Nincs enél már jövőbe vetett célok
mert a jó ég tudja, mennyi a jövő!
Tegnapra lett mák és holnapok
hígye az mi mindegyre csak nő.

Ma pasodik. Vissz közelebb az éghez.
Elmarad töredék, feladat, teher,
az idős már csak anyai munkát végez
mi az napra épp, hogy megfelel.

De mit fiatalok nem is sejtene,
benné túlvilági gondok motorgálnak,
melyek rajta nyomot ejtene
mit viselni kell, s mibe belefárad.

Virág nyílását, csillag ragzogatását
elnezi viszont fáradhatatlan!
Ezre sem veszi, hogy már sírját ássák
parányi fényt figyel boldogan.

*. 1994 Júl. 8.

Jaj, kell most már lenni

- Hogy milyen a magyar ember?
Had mondják ez mesét most el =

Útban háza, Bécsben hogy megállok
kirakatban nézem a pipákat.
Elgondolom, ilyen sose volt még
a bátyámnál, - pedig de illenek!

Amikor otthon odaadtam neki
dohánnyal együtt, - ő csak nérepett.
Nem is tudom, mire gondolhatott,
csak mosolygott és sóhajtott nagyot.

A fia még, az ifjabbik Ferenc,
nagy szemekkel lesté ^{hogy} most mi lesz?
már mondta is, hiszen ő jól tudta =
"De hát nem is dohányzik apuka!"

Menhely

Hol van az a kultúrpalota
hol minden művész kaphat menhelyet?
s a hármikor esik oda
is fogadják = kerüljön beljebb! !

Égőnéző cellák epizódokban
"heverő", szék, asztalra az övé! !
s a feladón felhúzatnyi képen is
az élete, - mely nincs is már többé.

* 1994 Aug. 7.

"Nem baj fiam" - toldta meg a fiát
tömmi kezébe nyomban a pipát,
"majd rászokok! ilyen pipa mellett
másra még csak gondolni se mered."

És rászokott. Szivota jó ideig,
smikor tudta, hogy az idege itt
lejött! a pipát forgatva kezében
ilyet mondott mosolyogva, szépen:

"Majd osztán e pipánál helye
mellettem legyen! ha itt az ideg..."
Erről soha nem is beszélt többet,
s hogy megerőltették, jelezték a kövölygést.

- De hát nem is így volt az egészem,
mint ahogy itt színezve felideztem...
Tudom én azt. Meg ne vessen senki,
ám ezután így kell ennek lenni!

* 1994 július 8.

Küsiöbön

A Szeretet és a Szerelm küsiöbön állva
elérnek elbe és abba ~~a szobába~~ ^{világba} ...

előre, vagy vajon hátra lépnek?

látni, hallani úgy tűnik kevés!

Él a tapintás ~~szó~~ ^{hely} az ízlelés
mennyit e küsiöbről elérnek!

* 1994 Augusztus
10.

~~...~~

Hüzzanar léletharango
(Testamentumom)

Azt kívánom, ha meghalok
Hüzzanar léletharango
énnelem Eudrodön!

Had tudja meg, aki hallja,
hogy ez földi fekszik halva
messa Német-földön.

Hüzzanar léletharango
ott, ahol született s lakott,
hej, már nagyon régen...
Talán lesz, hi harangozóra
ég felé ez földi szölvő
brisonf feketében....

* 1892 május 21

(~~En még ez földi mess~~)

meztorpan ar ido

Benneid mep ott van a kistany
aki lebesedik is tartozodik.

Am hatarorottsapbol sincs kiany ;
suikegy volt garanta arra is itt

bol dilt a harc a megelletesent,
naponta kellelt csatat vinni!

S teped is nem egy sulyos csapas ent,
et kellelt veszelni, ki kellelt birni!

Es most itt vilsz, te erillapszemu!

Finom mosoly futkos ajkadon.

Homlokodon s arcodon deru,
mit kivalt e ritka aljalom.

Termebben asszonyos, arcban lanyos!

Salod hallatan meztorpan ar ido!

Csodalvotik is vissrafelo srallidos,
mint ha ott felejtet volna valamit o!

* 1994 Aug. 11.

wg

Augustus második jele

Picit a Nap még, de
hűvösebb az áruzat;
jellezőn, hogy vége
lesz ennek a Nyárnak!

Am lesz még Nyaruto
és lesz még ősze!
még mielőtt hordó-
ba kerül a szőlő!

Addig kell csodálni
a csillagos eget,
ameddig meglátni
alatta már lehet!

Csodálni addig kell
a felér felhőket,
míg füre az ember
alattuk ledőlhet!

1944 augusztus
15

*
~~Bella János~~

Talán délszigetre

Ritkaség tágas volna már,
és macas is volt, mint az Ég!
S hogy szedelőzhödik immár,
vele szívesen elmennék,

ettől melegebb vidékre,
oda, hol sosincs ősz és tél,
ahol nézhet az Égre,
nem víz felhőket rajtaszél.

Talán Délszigetre kéne
költözni a madarakkal!
S idehozni azt csodélc,
ki Északon élni akar!

* 1994 Aug. 15

Az égi Érd

mit most írok, révir letben írom,
álom és ébrenlét küszöbén.

Elviselni talán nem is bírom
másként azt, amiről szólok én.

A tudottnál olykor több a sejtés,
birtokoltnál, miről álmodunk!

Titok marad, mihez a megfejtés
szóközével nem is nyúlhatunk.

Döngesse más a titkok kapuját,
én félenben felé közeledem.

S mögötte a lelki szemem mit lát,
szavakkal én nem beszélhetek,

szó ennyit mondok: = Nem üres az Ég
mint kívánna sok felvilágosított!
és veszem az, kinek a kötelességek
az égiekhez végleg meglaúll!

A hőlétszel nem menthet meg költőt,
naggyá sem tehet párt, vagy csoport!
A földé ö! és nem övé a föld,
ha sír előtt egyszer megbotolt.

De szárazot, kinnel adhat égiel,
azon nem ír a nehiéni eső!
annak lelre Ég felé lebec,
mert oda lett elszeretve ö!

- Bizony, bizony, erre meg kell éni,
s ehhez kell sok föld eső és Nap!
Kevés hőltő tudja csak elérni
azt, mit nezem az Égi-Erő ad!

* 1994 Aug. 19.

Nem vagy magad

Nem vagy magad, ha magadhoz hívod
azt, akire oly szívesen gondolsz!

Hogy él vagy hal? ne is legyen gond
nálad terem, ajándékot is hoz!

Helyet foglal, heider is valósnak,
ha igaz hívórod, nálad is magad,
vagy elhőszón, rá ha meglátasz
de visszatér, ha gyötörned magad.

Nem emlékszel el, mi jó volt, nyomtalan
ha be is borít felettünk az ég volt
a lélek mélyén mindig jelen van
az, mi feled-letet. Leműlsz, volt!

Szólítsd meg hát, hívó magadhoz bátran
Már mozdul is és elindul feléd...
Napost, szívósványt hoz a hátizsákba
S ki akarolja az asztalra eléd!

* 1994 Aug 19.

Sepit az Ég

Ki az, aki dicsekedhet arról
hogy 40 éve ír már verset?
Nem csak hébe-hóba úgy, tavasszal,
mikor a sziv s ijjong, vagy hetep,
de lombhulláskor s télvíz idején,
irok verset én minden időben!
Ha nem is kapok mástól verset én,
kaphat bárki, bár mennyit én tőlem!

Ez hát az miből van nedem elég!
Szorgos voltam s ráfordult az idő!
Sepit az Ég! magot bűnhölve nekem,
utánam a vers mindenhol kinő!

* 1994 Aug. 19.

Ar Isteni Gondviselés

Végtel mindenki magára marad,
vagy soha nem számtalan rajongója
A végző úton egyedül halad,
vagy azt ha kell csiszva-mászaráj

Mert sírhoz kell jutni mindenképp
annak, ki egykor világra jött!
Ahol is, meghajja csereben
mit az élet-fejében öröklött.

Dehát az átlag, az önánitás
mikorben végső lelkéjét tanítja =
„Nem vagy a testben, ember te se más
mint az állat! Mindegy - dög vagy hulla

Csak ha leled az Égnek ajánlod
kaphat az ott örökmenlevelet!
Benned az anyag elpusztul, mint kő,
de feltámad a leled, meglehet.

Er hát az Isten Gondviselés!
van e hát kierre nem szorúl?
Bölcselkedni an életben kevés
ott hol a hit elnyomva meglapúl!

Mert véges an agy, s vele az értelem,
s nagyobb szerü bár, de véges az érzés!
Csak kit ~~hosszúra~~ magálhoz vesza véstelen
vállik bölcsés an Isten tengere!

Akkor minden földi gondnál vége:
S a hön imádott boldog szerelem
s tökéletesség el lesz ime érve!
Itt amit s óra, ott azt fellelém!

* 1934 Aug. 24.

Okolhatjúl e a Természetet?

Fakuló lombban kékülve a szilvák
Korai még, de forró volt a nyár
és tartós! - így kívánsai nem bírták
a lassú erés idejét tovább már.

Erdő, mező felkecsült az őszre
Alma a fáról tükrözve leluill.
Időjárás, ha nem fordul esőre
láthatni majd pusztulást ezentúl!

"Nem tudom, hogy megnyugtató képe
Okolhatjúl e a Természetet?
akkori mi koras ember kezében
a pusztító fegyver reá szeperett!

Önmagában ez is eleendő,
hogy ne teremjen a szorongatott
- így főpenegett magában az erdő
és a fenyő is lombot hullatott!
* 1994 Aug. 24.

Új szívből köszönöm

En már nem is öljtől areset írni!
Mi az ami miatt, tenni azt muszáj?
hogz enélkül ki sem lehet birni...
nem az életet, - egz órat! ami fáj.

De mért fáj neked az, mi soha másnak?
Mért kaptam éppen én el örökül?
hatalmas lelkét bis deremidőn?
ki mindenen sir, soha nem örül...

Jaj tán a síris is bizonyos öröm?
vaj tán minden örömmel nap old?
Ha így lenne, új szívből köszönöm
hatalmas Eg! hogz vesset írhatok.
*
1994 Aug. 24.

E füzetet nem kérem vissza, csak mindig
egy példányt a gépelésből.

Sziből üdvözléi =

Bella János